

La natura imparable

Â

Quan l'octubre de l'any passat les restes del Franco van ser exhumades del Valle de los Caídos, va tornar a obrir-se el debat sobre quin havia de ser el futur d'aquell monument. Uns deien que calia enderrocar-lo, uns altres conservar-lo; uns altres deien que s'havia de reconvertir. I encara hi va haver algú que va proposar una solució insòlita: buidar-lo, abandonar-lo, oblidar-lo... «i deixar que la naturalesa faci la seva feina». Suposava, qui llançava aquella idea, que amb el pas del temps el deteriorament d'aquell edifici per l'acció dels fenòmens naturals l'acabaria diluint en el paisatge, convertint-lo en pedres i vegetació fins a fer-lo desaparèixer de la vista com si mai no hagués existit. Deixant de banda l'objecte del debat, que tant podia ser el Valle de los Caídos com Marina d'Or, «ciudad de vacaciones», imaginar que l'abandó d'un gran complex arquitectònic podia acabar suposant la seva desaparició física engolida per la natura era un pensament torbador. De fet només el podia concebre com un procés tan llarg com el que ens separa dels neandertals o com una història de ciència ficció. Així ho pensava a l'octubre.

Aquests dies d'enclaustrament ens han fet reflexionar a tots sobre moltes coses. A mi, entre moltes altres, m'han fet pensar en el poder de la natura i m'han canviat radicalment la visió que tenia d'aquella solució que algú havia proposat per al Valle de los Caídos. Allò que fa uns mesos em va semblar una fantasia ara ja no m'ho sembla tant. Les imatges d'aquells porcs senglars caminant tranquil·lament pel passeig del Riu em van fer veure el rostre de la naturalesa més feréstega. Per contra, la d'aquell cabirol saltant pel carrer de l'Abat Oliba em va recordar la seva cara més idíl·lica. Les herbes, i també les flors, crescudes en quatre dies als llocs on abans només hi havia terra i ciment, em recorden cada dia la seva força imparable. Per bé i per mal, la naturalesa sempre està amatent a punt de recuperar el seu espai perdut. Entre sotmetre-la o ser devorats per ella hi ha un espai per convida-hi i cal preservar-lo. Des de fa uns dies tinc connectat l'ordinador a un canal de youtube que ofereix la imatge en directe d'un niu de cigonyes. Són a la torre de l'ajuntament d'Alcalá de Henares i viuen impertèrrites, alienes a tot el que ens passa. Les miro i em transmeten una pau impagable.